

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarchie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

 $\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Sibiu, 5 Noemvrie st. v.

Am primit informația pozitivă, că nu la 24, ci Duminecă la 11/23 Noemvrie ar fi având să se întânească congresul bisericii române greco-orientale, dar că convocarea nu s'a făcut încă.

După statutul organic metropolitul convoacă congresul pentru primele dile ale lunei lui Octombrie, însă înlântă diploma, prin care se sanctionează această lege, prescrie, că trebuie să i se facă Coroanei „notificarea prealabilă conform articolului de lege IX. din 1868, §. 3.“ Nu scim acum ce se întâlege sub această „notificare prealabilă.“ Unii sunt de părere, că ea este identică cu simpla anunțare: se aduce la cunoștința guvernului, că convocarea s'a făcut conform legii, pentru că el să se poată folosi de dreptul său de supraveghere și în timpul lucrării congresului. Alții susțin însă, că notificare „prealabilă“ e identică cu cererea permisiunii: i se face guvernului cunoscut, că se va face conform legii convocarea, dacă își dă și el învoirea. După părerea susținătorilor acestei interpretări guvernul are, iar după părerea celorlalți el nu are dreptul de a opri, ori de a amâna întâierea congresului.

Precum se scie această „notificare prealabilă“ s'a făcut la timp, iar guvernul nu a oprit întâierea congresului la terminul hotărât prin lege, ci a exprimat numai dorința, ca întâierea să se amîne. Așa suntem informați noi.

Că metropolia a ținut seamă de această dorință, acesta e un lucru firesc. Motivele, prin care s'a sprinținit, pe căt scim, această dorință, nu ne par de loc serioase: ori care ar fi însă motivele, cu care își sprințină guvernul dorințele, noi, toti cei ce nu suntem guvern, trebuie să ținem seamă de ele, dacă prin aceasta nu se jignesc nici un interes al nostru, nu ni se calcă, nici ni se restrînge vre un drept. Si, pe căt scim, interesele bisericii române greco-orientale nu sufără, dacă congresul se va întâni câteva săptămâni mai târziu: vorba e numai, ca să nu se creeze prin aceasta un cas de precedentă, trăgîndu-se concluziunea, că ceea ce s'a făcut acum din tact politic, trebuie să se facă și în viitor, că „dorința“ guvernului e identică cu porunca. Nimeni însă, credem noi, n'a intenționat-o aceasta. Amînarea congresului nu putea să fie decât un simplu act de deferență față cu guvernul.

Hotărîndu-se dar un nou termen pentru întâierea congresului, „notificarea prealabilă“ s'a făcut din nou. Nu se poate presupune, că guvernul va fi având și acum nedumeririle în adevăr lipsite de temei, pe care le-a avut acum două luni: cu toate acestea expedarea adreselor de convocare nu s'a făcut încă, și, precum suntem informați, nici că se va face mai nainte de a fi sosit răspunsul la „notificarea prealabilă.“

Acesta e — poate — un exces de deferență.

Trebue să presupunem, că „notificarea“ s'a făcut la timp, și dacă s'a făcut la timp, ea trebue să fi sosit cel puțin acum decese dile la Budapesta. Dacă ar avea însă guvernul și acum „dorință“ în timp de decese dile el de sigur, că le-ar fi comunicat. Înțelegem cu toate aceste situații unea consistoriului metropolitan gr. or. și n'am puté să ne unim cu aceia, care l-ar blama poate pentru că amînat expedarea adreselor de convocare. Ceea ce nu putem înțelege este puțina bunavointă cu care tractează guvernul cestii unea, lipsa de atenție a ministrului de culte față cu metropolia română greco-orientală.

O dorință a exprimat ministrul, chiar o dorință lipsită de motive destul de serioase, și nu numai această dorință a fost împlinită, dar metropolitul nici n'a consultat măcar consistoriul metropolitan, ci el singur, pe propria sa răspundere, a amînat convocarea congresului. S'a expus prin aceasta, și scim că a și fost în adevăr obiectul unor atacuri mai mult ori mai puțin violente, care n'au încetat decât după întâierea consistoriului metropolitan, de sigur tot în urma explicărilor date de metropolit.

Și care este atitudinea ministerului față cu această perturare poate mai mult ca corectă a metropolitului român gr. or.?

Îl ține timp de decese dile într-o situație din ce în ce mai penibilă, chiar grea în cele din urmă. N'are ministrul Ungariei timp de a se ocupa cu nisice cestii unei atât de bagatele cum e „notificarea“ făcută despre convocarea unui congres român bisericesc. Să mai aștepte metropolitul cu adresele de convocare; să hotărâscă un nou termin pentru întâierea congresului; să se descurce el cu România lui gureșii cum scie.

Am înțelege-o chiar și aceasta, dacă ministrul ar avea în față să pe un om, care își dă silința de a-i face greutăți; are însă pe unul, care a mers poate chiar prea departe cu silințele sale guvernamentale și a rămas mai mult ori mai puțin isolat, ba, în ciuda poziției sale, a fost chiar hulit pentru guvernalismul seu.

Apoi dacă astfel scie guvernul Ungariei să-și menajeze oamenii, atunci o să și-i facă în curând pe toți imposibili.

Dar noi în deosebi trebuie să ne bucurăm de aceasta.

Fără îndoială! ne-am și bucură, dacă n'ar fi vorba de unul dintre cele două scaune metropolitane române. Lipsa de atenție, în acest cas, e o lovitură, pe care mai ales acum, o simțim și trebuie să o simțim cu toții.

Revistă politică.

Sibiu, 5 Noemvrie st. v.

Tot Episcopul Strossmayer e la ordinea dilei în presa maghiară și maghiară, ba o ocupă pe aceasta mai cu seamă. Fiindcă Strossmayer a pretins pentru Croația și Agram în peninsula balcanică

rolul, ce l-au avut Toscana și Florența în Italia, *leaderul „Pester Lloyd“* bunăoară ajunge în stăruință să de a nega agresiunea maghiară la nisice aserțiuni parte admirabile pentru marele adevăr, ce-l cuprind, parte detestabile pentru neasemănătul fariseism ce-l dovedește. Te înscărbesce a audă din gura unui șovinist atât de stigmatizat cele ce urmează: „Când înainte cu doi ani ministrul comun de finanțe, Veniamin de Kállay în adunarea anuală a Academiei ungurescii de știință a susținut în tesa sa, că toată lumea cultă se împarte în două teritorii de cultură, în o parte știstică și una vestică și că Ungaria, în urma originei sale orientale și a culturei sale apusene, posedând Dunărea de mijloc, trebuie să-și ieșă misiunea de mijlocitoare între Răsărit și Apus, atunci a erupt un vîfor de indignație în toată lumea slavică catolică din sud în contra Ungariei. După o jumătate de an de la această ședință academia de științe și arte din Agram și-a ținut adunarea sa anuală. În această ședință președintul academiei, Dr. Rațki, s'a apărat în contra acestei împărății în două a culturii și a respins cu grandeță rolul de mijlocitoare al Ungariei. „Succesele culturii popoarelor străine se dobândesc în teara proprie numai prin ajutorul indigenilor. Nutremântul spiritual încă nu se poate consuma cu stomach străin. Cultura se poate respândi numai cu ajutorul limbii și al spiritului național, și prin urmare fiecare națiune e chemată să-și căștige cu silință și puterile proprii. Tema academiei noastre e înainte de toate promovarea științei în națiunea croată și deși aceea nu se impune nimănui totuși, în urma înrudirii naționale, activitatea ei trece mărginile anguste ale patriei noastre croate și ea se bucură putând să contribue, prin unirea comilitonilor sei, la dezvoltarea unui teritoriu de cultură comun pentru toți Slavii . . .“ În acest mod modest se anunță încă înainte cu vreo cățiva ani viitorul Florentinism al învețătilor și artistilor din Agram, cari în spiritul lor văd deja tot Oriental slavic zâcând la picioarele gloriei lor și voiesc să dispute Ungurilor rolul și dreptul de mijlocitori ai culturiei dincoace de Dunăre, Sava și Unna. Dar d-nii uită că noi n'am numit nici odată teara noastră o Toscana, nici capitala noastră o Florență ale Peninsulei Balcanice; ba noi ne-am mândrit totdeauna cu fală cu cultura noastră apuseană, care pe noi ne ridică sus preste nivoul de cultură al popoarelor Balcanice. Noi scim bine și accea că „succesele culturii popoarelor străine în teara proprie se pot respândi numai indigeni“ și Croații vor trebui vrând-nevrând să ne dea atestatul că noi nu li-am impus nici odată cultura noastră, că pe acest teren noi li-am dat de tot mâna liberă; pentru că noi am fost totdeauna — ca și dl Dr. Rațki — de convicție „că cultura se poate respândi numai prin ajutorul spiritului național și că prin urmare fiecare națiune e chemată să-și căștige cu silință și puterile proprii.“

Asupra poziției Italiei în concertul puterilor centrale ale Europei, organul de frunte al guvernului italian, „Opiniune“, despre care se dice, că ar fi exprimând și vederile noului ministru de răsboiu Ricotti, scrie un articol de un cuprins foarte interesant sub titlu „Budgetul de răsboiu și pacea europeană pentru ca puternica și răspunderea pentru aceasta.“

Insetiunile

Un sir garnond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redactiunea și Administrația: Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumera și la poste și librării. Un număr costă 5 cr.

Episole nefrancate nu se primesc. Manuscrise nu se împoziază.

peană. Eată ce să e dice între altele în citatul articol:

„Declarații” săcute de ministrul Kalnoky în comisiunea delegației austriace au valoare însemnată și merită o examinare cu toată atenție. Ele respiră o pace și lasă a se vedea că Peninsula Balcanică în cei din urmă doi ani expirează continuat a forma un obiect de cearță și eventuale conflicte între Austro-Ungaria și Rusia. Amădouă statele au excitat acolo împrumutat ambiciunile singuraticilor principi; și schințele ce eșuați și colo puteau să lătească pretotindine focul. Cu întâlnirea mai nouă a celor trei împărați să a nimicit cauza antagonismului dintre Austria și Rusia, sau cel puțin să delăturat. Prin urmare nice un nor nu întunecă orisontul politic și toți strigă: „Pace!“ „Pace!“ „Pace!“ Pentru că se folosească această idilă pacnică pentru a amâna înarmările, pentru a împărtășii planul lor pe un period mai lung de ani și a reduce în acest timp darea de pămînt în modul cel mai oportun? Această întrebare, la care dl Bonghi a răspuns deja în mod afirmativ în „Nuova Antologia“, cuprinde tot mai mult teren în cercurile agricultorilor și capătă un caracter din ce în ce tot mai insisător. Puternicele armate permanente de sigur, că nu aparțin celor din urmă cause a stării relev economice a Europei și a inferiorității sale față de Statele Unite ale Americii de Nord. Cu toate aceste noi ne vedem săliți a repeta așa ceea ce am săzis de la început: „Aceasta idilă pacnică nu ne noferă siguritatea până la acel punct pentru a lăsa inițiativa desarmării, în ceea ce e forte probabil, că Italia ar rămâne singură. Inițiativa poate veni numai din partea Germaniei sau a Austriei având a fi sprijinită, de sine se înțelege, din partea Italiei.“

Ori că s'ar mări prin acest act adevărata glorie a cancelarului imperial, ni se pare totuși că în Franța și Rusia cauza conflictelor viitoare cu Germania și Austria nu s'a stins, ci numai dormitează. Toți vorbesc de pace, dar înțelegem că în urmă pe mănerul sabiei. La aceasta se mai adaugă un motiv de natură gingăse pe care îl recomandă dlui Bonghi: Italia a făcut învoeli cu Germania al căror conținut esențial constă în asigurarea întregității teritorului nostru pe timpul duratei unui anumit număr de ani. Cugelul d-nilor Depretis și Mancini, și noi credem a fi bine informați, dacă il descoperim, zace tocmai în aceea că armările noastre pe uscat și pe mare să fie îndeplinite sau să fie cel puțin aproape de sfîrșit pe când expira terminul amintitării întelegerii. Acest cuget nouă ne pare întreținut și profund. Nu trebuie nici odată să ne uităm de acea perioadă tristă în care Italia a simțit toată perplexitatea sa nefiind decât pe jumătate îndeplinită apărarea sa pe uscat și pe mare atunci când ea era batjocorită de Franța, amenințată de Austria și tractată de Germania cu o retinență rece. Poate că bărbații de stat din opoziție pot predica desarmarea, dar în starea actuală a Europei și între rapoartele proprii ale Italiei nimeni nu ar lua asupra-și răspunderea pentru aceasta.“

Astfel mi se prezintă de către diarul guvernului Italian pacea. Statele convină să se înțelege să-și asigure timp pentru a se arma și a putea astfel să câștige puteri într-o regula la timpul seu raportele politice ale Europei cu ferul ascuțit în sirul a mai multor ani. Pace certă pentru a putea îndeplini mai sigur și negenat opera înarmării. Guvernele oferă popoarelor pacea pentru ca din rezultatele materiale ale

